

## บทนำ

### ยังโงะสุดปลายทางมันก็คือ “ความรัก”

“นี่ยัยเพ แกอย่ามาเดินหนีฉันนะ”

“แล้วฟีโอนิกซ์กำลังทำอะไรอยู่ตัวข้างหรือเปล่า”

สาวน้อยร่างบางใช้นิ้วดำกลมโตสีดำสนิทของเธอจ้องมองไปยังชายหนุ่มร่างสูง ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่ชายแท้ๆ ของเธอ เพื่อต้องการหาคำตอบกับสิ่งที่ผู้เป็นพี่ชายกำลังขัดเคืองใจให้เธออยู่ในเวลานี้

“ฉันรู้ตัวดีว่าฉันทำอะไรอยู่ ขอแค่แกเปิดใจให้กว้างบ้างเท่านั้นเอง เชื่อนั่นสิยัยเพ มันไม่มีอะไรเสียหายหรอกน่า”

“เพเป็นของเพอยู่แบบนี้ ทำไมพี่ถึงจะต้องพยายามให้เพทำในสิ่งที่มันไม่ใช่ตัวตนของเพเลยล่ะ”

“ตัวตนของแกมันคืออะไรเพท่าย ฉันขอคำตอบที่มันสมเหตุสมผลหน่อยได้ไหม”

ชายหนุ่มร่างสูงยืนกอดมองน้องสาวด้วยสายตาจริงจังต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง จึงทำให้สาวน้อยร่างบางตรงหน้ารู้สึกหายใจไม่ค่อยสะดวกเท่าไรนัก เนื่องจากผู้เป็นพี่ไม่เคยทำท่าที่จริงจังแบบนี้มาก่อน เพราะตลอดเวลาสิบแปดปีที่ผ่านมา ชีวิตหลักๆ ของเธอก็มีเพียงแม่กับพี่ชายผู้แสนดีคนนี้ และเธอก็เชื่อเสมอว่าสิ่งที่ผู้เป็นพี่ทำลงไปทุกอย่างมันย่อมมีเหตุผลในตัวของมันเอง

แต่ครั้งนี้มันไม่ใช่แบบนั้น เมื่อเธอยังตั้งแง่กับเรื่องอดีตที่ผ่านมา

“ตัวตนของเพก็คือ...น้องสาวผู้แสนน่ารักตลอดกาลของฟีโอนิกซ์ยังโงะ”

ชายหนุ่มดูเหมือนจะอิงกับคำตอบที่ได้กลับมาจากน้องสาวของตนเอง แต่ยังไม่เข้าใจเขาก็คอดขมออกมาไม่ได้ อยู่ดี ผู้เป็นพี่ยกมือขึ้นไปลูบเรือนผมสีดำสนิทของน้องสาวสุดที่รักของตนอย่างอ่อนโยน

“ฉันน้องสาวผู้แสนน่ารักของพี่ ช่วยตอบตกลงเดทกับไอ้โพนเพื่อนพี่หน่อยเถอะนะ”

แต่ในที่สุดเขาก็ยื่นยันเจตนาเดิมที่จะให้น้องสาวของตนเองเปิดใจให้กว้างด้วยการออกเคท

“อ่ากกกก!! เพุดสำคัญมอดอดอ้อนฟีโอนิกซ์แล้วนะ แทนที่จะล้มเลิกความคิดบ้าๆ นั้นไปซะ ไม้ๆๆๆๆ ยังโงะเพก็ไม่ได้ไปเคทกับอีตาเพื่อนหน้าปลากะโห้สำหรับน้ำคลองของฟีโอนิกซ์เป็นอันขาด ทำไมทั้งๆ ที่ฟีโอนิกซ์หวังเพขนาดไปรับไปส่งเพถึงโรงเรียน เพื่อไม่ให้มีผู้ชายที่โหนจวโยโอกาสกับเพได้ กลับกลายเป็นว่าฟีโอนิกซ์พยายามขัดขวางผู้ชายมาให้เพ ขอยืนยันอีกรอบว่า เพ-ไม่-ต้อง-การ”

สาวน้อยยื่นยันคำพูดของเธอด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แล้วก็ไม่ได้ลืมตั้งท่ากอดอกเซตหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอไม่ใส่ใจกับข้อเสนอชวนเสียประสานนั้น

“ปลากะโห้สำหรับน้ำคลองที่แกว่า นั้นมันคือเดือนมหาวิทยาลัยเลยนะ และก็ไม่ใช่ฉันไม่หวงแกเหมือนเดิมซะเมื่อไร แต่คนที่ฉันหามา ฉันสืบดีแล้วว่าไว้ใจได้ล้านเปอร์เซ็นต์”

“จะเดือนมกรา กุมภาพันธ์ มิถุนายนอะไรเพก็ไม่วางใจทั้งนั้น แกเพไม่ชอบผู้ชายหน้าตาดีๆ แล้วมันผิดมากนักรู้หรือไงกับฟีโอนิกซ์ ถึงได้ขัดเคืองคนพวกนั้นมาให้เพอยู่ได้”

“มันผิดตรงเหตุผลที่แกไม่ชอบนี่แหละ เหตุผลบ้าบอไร้สาระของแกแบบนั้นมันไม่เรียกว่าสมเหตุสมผลหรอกนะยัยเพ แกจะตั้งแง่ถือทิฐิไปถึงไหน เปิดใจให้กว้างเถอะ เชื่อนั่น”

“พีโอนิกซ์อย่ามาทำตัวรู้ตัวไปกว่าตัวจะได้ไหม เหตุผลคือเหตุผล ไม่ใช่ทริคอย่างที่พี่ว่า”

“แกโกรธพ่อนันรู้ดี แต่แกก็ไม่ควรจะมาเหมารวมว่าผู้ชายหน้าตาดีทุกคน ต้องไม่ซื้อสัตย์เสมอไปสิ”

“หิ! คำว่าหลอกลวงไม่ซื้อสัตย์ มันมาพร้อมกับผู้ชายหน้าตาดีพวกนั้นอยู่แล้ว อ้อ พีโอนิกซ์ก็เหมือนกันนะ เลิกทำตัวเจ้าชู้กะล่อนปลิ้นปล้อนควงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าให้ได้ซะก่อน แล้วค่อยมาสอนเพว่าผู้ชายหน้าตาดีแล้วไม่เจ้าชู้มันมีอยู่ในโลกนี้จริงๆ”

ทันทีที่พูดจบ สาวน้อยร่างก็กระแทกฝาเท้าเสียงดังปังปังก้าวขึ้นบันไดไป โดยปล่อยให้ผู้เป็นพี่โกรธแค้นกับคำพูดเหล่านั้น

“ขัยน้องบ้า!! แกกล้าพูดแบบนี้กับฉันได้ยังไง”

ชายร่างสูงตะโกนไล่หลังน้องสาวของตนเองทันทีที่ตั้งสติได้